

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ning om den? Det har vi egentlig ikke fået noget at vide om!). Såvidt jeg ved, foreligger der ikke noget om, at man dengang foretog folkeafstemninger om den slags ting. — Det ærede medlem glemte at nævne indfaldet i Polen, hun glemte at nævne Finland. Nu talte det ærede medlem om krige, som de såkaldte imperialistiske lande har arrangeret i Kina, Malaya, Indonesien, Grækenland o. s. v. Hvad er sandheden? Det er, at i en lang række tilfælde er det kommunistiske opstande, der er tale om. (*Ragnhild Andersen*: Hvad er sandheden om Hollands angreb på Indonesien?). Sandheden om Indonesien er den, at man der havde dannet efter forhandling med Holland et selvstyrende forbund og var i gang med at realisere denne tanke, men den blev saboteret af nationalistiske kredse derovre, delvis med våbenmagt. Jeg vil ikke dermed sige, at det var rigtigt af Holland at skride til den aktion, man foretog, men jeg kan sige, at det er ikke Holland alene, man kan pålægge ansvaret herfor.

Hvis det er fredeligt i øst, i Sovjetunionen, at have 4 mill. mand under våben, at bruge forholdsvis seks gange så meget til rustningsformål, som vi bruger, at bygge et omfattende traktatsystem og at udvide sit område så voldsomt, som det er sket siden den anden verdenskrigs begyndelse, så kan man kun ved at gøre vold på logikken hævde, at en solidaritetspagt mellem de vestlige lande er aggressiv. Det kan ikke være for Danmarks og det danske folks skyld, at kommunisterne ønsker, at Danmark skal ligge i våben- og venneløs isolation, man må have andre formål, og dér fik vi måske en antydning af det ærede medlem hr. Martin Nielsen, som før understregede, at når man har sagt A, må man også sige B. Det må vel også gælde ham og hans partifæller.

Lynnerup Nielsen: Af bladene og bladernes spisesedler ser man, at de, der ikke ønsker at være med til en Atlanterhavsblok, karakteriseres som femte kolonne, folk, der nærmest placeres sammen med og identificeres med os kommunister. Det er de samme metoder, som blev anvendt i augustdagene 1943; alt, hvad der var af modstand mod den regering, som dengang sad, var kommunistisk og burde identificeres med kommunisme. Men det gør ikke argumentet mere rigtigt, hverken i dag eller i fremtiden, når man søger en for vort land så vigtig beslutning som denne gennemført ved en

hurtig behandling, nærmest en chokbehandling. Dette stemmer efter min opfattelse meget lidt med det så lovpriste demokrati, det minder meget mere om de chokmetoder, man brugte i Nazityskland. Jeg hørte også i eftermiddags fra min plads den hånlatter, der strømmede imod mit partis ordfører (Aksel Larsen) i denne sag, da han henviste til den store folkeforsamling udenfor tinget, folk, der var kommet for at give sin mening til kende. Det gjorde et pinligt indtryk på mig, det må opfattes som en hån mod selve folket. Jeg har den opfattelse, at folket i dag som i augustdagene 1943 vil vælge rigtigt ud fra, hvad der tjener vort land og dets fremtid i dette vigtige spørgsmål. For os kommunister er spørgsmålet ligetil og enkelt; vi mener, at Atlantpagten bringer os krigen nærmere, og vi er mod krig og for fred, derfor vil vi med al den styrke, vi har, vende os imod denne pagt.

Harald Petersen: Der er talt mange både indtrængende og advarende ord til os alle i aften fra forskellig side. Den ene side skal jeg lade ligge, derimod er der fra det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens side fremsat et par betragtninger, som jeg gerne vil knytte et par korte bemærkninger til. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen fremhævede den tvivl, der kunne være i mange menneskers sind overfor den afgørelse, vi står overfor inden så længe, og det ærede medlem manede til ettertanke. Alt det kan være forståeligt nok, men jeg vil dog overfor det ærede medlem søge en beroligende virkning fremkaldt ved at prøve at se nogle af de begivenheder i sammenhæng, som vi her beskæftiger os med, og som det ærede medlem jo også har været på nærmere hold i de sidste par måneder. Når vi betragter hele det problemkompleks om en sikring af vor nationale frihed og eksistens indenfor de regionale aftalers ramme, er der, forekommer det mig, visse dunkle punkter i den argumentation, som føres frem fra radikal side i disse dage. Efter min mening er der en mangel i den indre sammenhæng set på baggrund af den stilling, det radikale venstre iøvrigt har taget de sidste måneder til problemer, der er beslægtede med dem, vi beskæftiger os med i dag.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen begrundede blandt andet sin modstand mod Atlanterhavspagten med, at denne pagt ville pådrage os store militære forpligtelser og tilsvarende store militærdgifter, som endda kunne virke skadeligt for vor sociale og kulturelle standard her i landet. Og endelig